

...erősödjeteK meg az Úrban és az ő hatalmas erejében.

Ünneplő gyülekezet! Kedves Testvéreim! Kedves Konfirmandusok!

Be kell vallanom, hogy úgy 30 évvel ezelőtt szörnyű dolgot tettem. Elolvastam az Egri Csillagokat – nem „A kötelezők röviden”-ből, hanem az eredeti könyvet, elejétől a végéig. És ami még talán ennél is rosszabb, hogy tetszett. Sőt még ma is emlékszem részletekre. Főként a vár ostromának leírása volt maradandó. Az, amikor Dobó az ágyukat a vár elfoglalt bástyái felé fordította, vagy amikor a már összedőlt bástya köveiből éjszakánként javították, erősítették a várfalakat. Minden éjjel zajlott a várfalak erősítése, folyamatosan tömték a réseket, hogy az ellenség ne tudja áttörni a védelmi vonalat.

Amikor annyi idős voltam, mint az itt ülő konfirmandusok, nagyon erősnek gondoltam magam. Sőt, nemcsak gondoltam, az is voltam. Egy edzett fiatal ember. Versenyszerűen futottam, majd karatéztaM. A tesiórán a fekvőtámaszt egy kézzel nyomtam, csak azért, hogy megmutassam milyen erős is vagyok. A felüléseket otthon úgy csináltam, hogy az öcsém a hasfalamon állt. Erős voltam, legalábbis erősnek képzeltem magamat. Aztán egy napon, egy edzésen egy ütés elég volt, hogy mindez kártyavárként omoljon össze. Mert hiába volt meg az izomzatom, nem figyeltem, és figyelmetlenségemet kihasználva ellenfelem úgy gyomorszájba vágott, hogy összerogytam, mint egy zsák, és sokáig nem is bírtam felállni. De nem csak a testi erőM hagyott el, hanem a lelki erőM is. Nem volt kedvem már edzésre járni, tovább erősíteni magamat. Mi értelme, ha elég egy pillanatnyi kihagyás és máris megtörténik a baj? Aztán egy idő múlva újra edzettem, igaz, már óvatosabb voltam, már tudtam, hogy a testi erő önmagában nem elég.

Erős vár a mi Istenünk! – így köszöntjük egymást és sokszor azt gondoljuk, hogy mi konfirmált, azaz megerősített vár vagyunk. Pedig a köszönésben nem az van, hogy mi vagyunk a vár. Hanem az, hogy Isten a mi védelmezőnk, ő az, aki körülvesz bennünket. Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk. – énekeltük az istentisztelet elején.

Sokszor azt gondoljuk, hogy a konfirmációval véget ér minden. Már mindent tudunk, már képesítve vagyunk arra, hogy az Isten megvédjen bennünket. Sokszor hallom büszkén hangoztatni: én konfirmáltam. Ilyenkor igyekszem szelíden elmondani, hogy nem én konfirmáltam, hanem engem konfirmáltak, erősítettek meg, méghozzá az az Isten, aki erős vár, aki maga az erő.

Dobó a várkapitány szörnyű parancsot adott ki. Ágyúzzák az elfoglalt bástyát és az romba dőlt. De belőle aztán napról napra erősödhetett a vár.

Isten – az erős várkapitány – egyszülött fiát adta, magát adta, hogy belőle napról napra erősödhessünk. Áldozatot hozott, hogy mi valóban biztonságban lehessünk, ha használjuk, élünk vele, ha valóban Jézus Krisztus naponta ott van az életünkben.

Ahogy Luther is írja az énekében: az őS ellenség mindig üldöz még, nagy a serege, csalárdság fegyvere. *vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroslán jár szerte, keresve, kit nyeljen el* – írja Péter apostol is a levelében.

Pál apostol a mára választott igében pedig ezt írja: erősödjeteK meg az Úrban az ő hatalmas erejében. És azt is leírja, hogyan:

¹¹ÖltéteK magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. ¹²Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. ¹³Éppen ezért vegyéteK fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. ¹⁴Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, ¹⁵sarut húzva lábatokra, készen a békeesség evangéliuma hirdetésére. ¹⁶VegyéteK fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. ¹⁷VegyéteK fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde. ¹⁸Minden imádságotokban és könyörgéseKben imádkoztatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek,

Mint mondanak Pál apostol sorai? Azt, hogy a konfirmáció a keresztyén ember mindennapja. Minden nap oda kell menni a leomlott bástyához Jézus Krisztushoz, és tőle kell kérni az erőt. Fel kell fegyvereznünk magunkat. És küzdeni, mert az Erős Vár, csak akkor fog megvédeni bennünket, ha a gonosz minden minden rombolását, amelyet elvégez vele együtt javítgatjuk. Erről szól a bűnbánat, az úrvacsora, erről szól, hogy naponta odamegyünk hozzá, hogy imádkozunk, hogy olvassuk az ígét, hogy növekszünk a hitben.

A héten szörnyű dolog történt. A velünk együtt az első sorokban küzdő hitoktatónkat Endreffy Pétert legyőzte az ellenség. Péter úgy döntött, hogy elmegy. De nem csak minket hagyott itt, ahogy eleinte reméltük, hanem saját döntéséből itt hagyta ezt a földi létet is. Rossz döntés volt ez. Pedig ő is tudta, hogy erőnk magában mit sem ér... és hogy érte is küzd a hős vezér. Most nem tehetünk mást, mint rábízzuk őt

arra, aki jobban ismeri a mi szívünket, mint mi saját magunk. Az ítélet az övé, mi csak kérhetjük, hogy legyen elnéző Péterrel, és álljon mellé úgy, mint az első Péterhez, a tanítványhoz, aki bár erősnek gondolta magát, aki azt mondta, hogy Jézusért mindent, aki kimondta az első hitvallás szavait: te vagy a Krisztus, mégis elárulta mesterét. És Jézus megbocsátott neki. Ezzel a reménységgel visszük Pétert is elé.

Ugyanakkor figyelmeztetés, ébresztő kell, hogy legyen ez számunkra. Számodra testvérem. Mert a gonosz valóban itt jár, keresve, hogy kit nyeljen el. Ez nem csak mese, ez a valóság. És nekünk meg kell állnunk az ördög mesterkedéseivel szemben. Ez csak úgy megy, hogy konfirmálunk, hogy megerősödünk. Nem egyszer, nem kétszer, hanem nap mint nap. Ne kiboruljunk, hanem boruljunk le és tanuljunk még utoljára hitoktatóinktól, ezúttal azt, hogy hogyan ne.

És egyúttal tanuljunk Pál apostoltól is, tőle azt, hogy hogyan: ¹⁸*Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek,*

Konfirmáció. Megerősítés. Isten szeretne megerősíteni. Péter utolsó áhítatát a táborban tartotta: Kainról és Ábelről beszélt. Arról, amikor még a testvérgyilkosság előtt ezt mondja az Úr Kainnak: a bűn az ajtó előtt leselkedik és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta.

Most nagyon közelről érthetjük Pál szavait amikor azt írja: megsanyargatom a testem, hogy amíg másoknak prédikálok magam alkalmatlanná ne legyek a küzdelemre.

Kedves Konfirmandusok!

Erősödjetek meg az Úrban. Amiről a hittanórákon Peti bácsi beszélt nektek, az igaz, azt fogadjátok meg, kövessétek. Ami az elmúlt napokban történt, sajnos az is igaz, de ebben nem követendő példa. Legyetek erősek, erősítsen benneteket és minket mindnyájunkat az az Isten, akinél bűnbocsánat, élet és üdvösség van. Mindaz, amire szükségünk van, hogy az ajtónk előtt leselkedő bűnön uralkodni tudjunk. Ámen.